

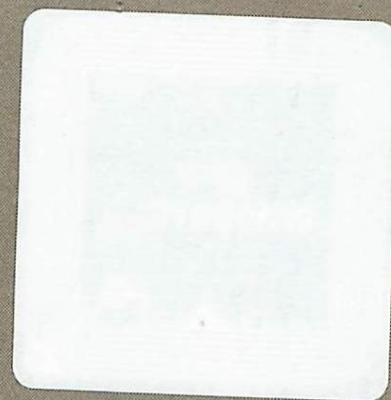
PAIN nr. 8 - oktober 1997 - 44. årgang

pris: 25 kr

PAIN

bladet

for bøsser og lesbiske

LBL

om fremtiden

Bøsserøvdebatten fortsætter

Tekst og fotos af Carina Wøhlk og Ulla Høm

Krukken for enden af regnbuen

Søndag den 29. juni i år blev den amerikanske storby Chicago strejft af regnbuen. De, der denne sommerdag fulgte regnbuen - det homoseksuelle symbol på skønheden i det brogede, det mangfoldige - fandt et væld af forskellige farver, former og friheds-ytringer.

Billedmanipulation: Christian Gylling/PAN

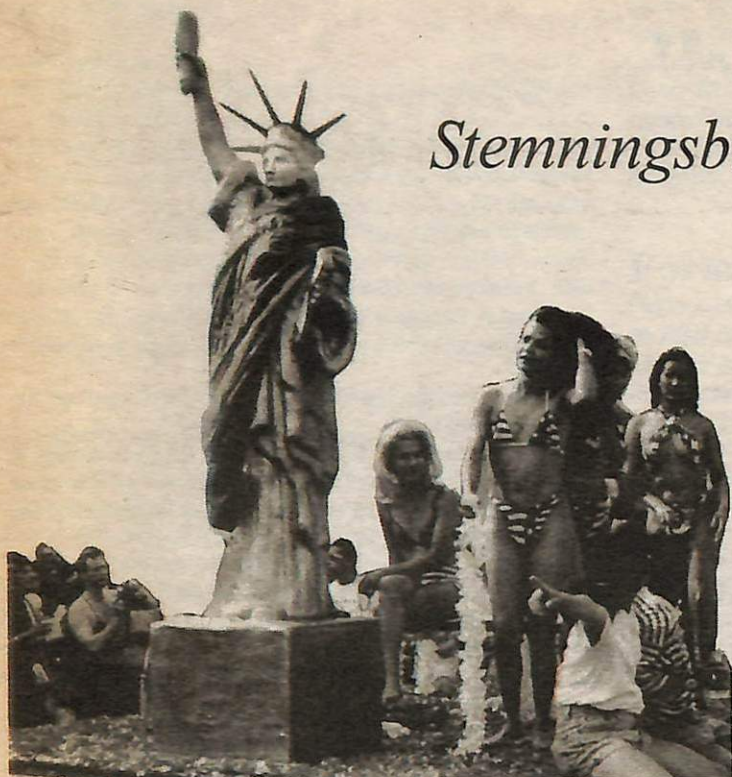
„... Barokkens døtre. Dejen hæver i dejtruget, badstuerne damper, vinene bliver røde, skyernes smågrise galopperer over himlen, og trompeternes vrinsk sætter kødet i alarmberedskab...”
(Uddrag af digtet „Rubens’ kvinder“ fra samlingen „Lots hustru og andre kvinder“, Szyzborska).

Solen danser sanseligt over de mange. Mænd, kvinder - og de, der sprænger grænser mellem kønnene. Unge, gamle - og de, der ikke vil høre tale om urets tikken og kroppens forfald. Hvide, sorte - og de, der leger med nuancerne. Heteroseksuelle, homoseksuelle - og de, der åbner sig for alle.

Forventningen står malet i alle regnbuens farver over ansigterne. Vi venter og vi venter på det samme: på at den årlige homoparade skal holde sit fejende og fejrende indtog i Al Capons stolte by. Tiden er inde. Festen kan begynde - og det gør den!

Stemningsbillede fra Chicagos Gay Pride Parade 1997

Barokke syn

Den ene paradevogn efter den anden med bøsser og lesbiske, der svulmer forskellige steder. Bryster, balder, ben. Sigende blikke og tavse erotiske beskeder. Menneskehud og -hår, der stilles til skue. Inciterende mundgodtelyde og smut med mandelformede Øjne: „Jeg ved, hvad du vil have. Jeg har det. Come and get it!“.

Her kommer Szymborska og hendes digt ind i billedet, ind i stemningsbilledet. Barokke syn brænder sig ind på nethinden. Netstrømper og så på ubarberede, muskuløse mandeben. Maskuline mænd, der maskerer sig i tyl og tillid til deres kvindelige side. Barokt - i betydningen svulstigt og, indrømmet, en smule sært. Med en intim tango og tanga under strutskørterne flirter de med „the little woman within“ - og de seje fyre på gaden er ved at dâne af fryd.

Synliggørelse

Men paraden er ikke bare et erotisk show. Stoltheden over kroppene er vævet ind i stoltheden over det, som kroppene og sjælene folder sig ud i: En anderledes livsform; en kærlighed, der overskrider samfundsskabte skel, skam og skyldfænomener; en kærlighed, der aldrig vil stækkes, aldrig vil tækkes normerne for ret og vrang.

Og derfor træder de frem i lange processioner. Alle lægerne, præster-

ne, lærerne, politikerne, buschaufførerne, togkonduktørerne, bygningsinstruktørerne, ejendomsmæglerne og de professionelle soldater. Og deres budskaber er ikke uefne: „Jeg kan ikke hjælpe dig ud af skabet - men jeg kan hjælpe dig til mere skabsplads“, proklamerer en ejendomsmægler! Politikere løber stakåndet hid og did og råber overbevisende slagord i megafoner. Paraden er et kødmarked i mere end én forstand - den byder også på valgflask!

Kærlighedens åbenhed

Midt i disse processioner af professioner viser andre sider af det amerikanske samfund ansigt. Den religiøse pluralisme - og her har vi så mangfoldigheden igen - bliver synlig.

Protestanter i alle afskygninger, katolikker og jøder vandrer i paraden. Side om side. Og de skifter med, at de vandrer med gud. Evangeliet er ikke til at tage fejl af: Guds kærlighed er ikke eksklusiv. Gud rummer alle. Gud rammer ingen elskende med straf.

Livsmød

Straf er netop en betegnelse, som er blevet associeret med AIDS - det grusomme sygdomskompleks, som i stor udstrækning har tæret på bøssefamiljerne i USA og verden over.

„AIDS er guds straf over dem, der

lever et naturstridigt og promiskuøst liv“, tordner mange selvretfærdige, heterosexistiske stemmer. Men de HIV-smittede og AIDS-syge bøsser krænger hjerteløse ord om straf, skyld og skam af sig. De går i paraden og ind i alles bevidsthed, selv om det koster dem at gå - både fysisk og følelsesmæssigt. De, der har levet i og levet for svulmende skønhed og ungdommelighed, vover at vise sig i en tilstand af slunkenhed og forfald til døden. De går, og de ved, døden indhenter dem snart. Alligevel holder de de trætte hoveder højt. Det er mod. Det er livsmød - en stærk og stolt vilje til at leve.

Homofamilier

Viljen til at leve - ikke kun som kamp til stregen mod dødeligheden, men også som drift mod udødeligheden - er almenmenneskelig. De allerfleste følger denne drift ved at sætte børn i verden. Også homoseksuelle. I paraden ruller den ene barnevogn og klapvogn efter den anden. To mødre. To fædre. Homoseksuelle familier. Stærkest indtryk gør en ældre kvinde med regnbueflag vajende fra kørestolen. En gammel lesbisk? Mor eller bedstemor til en homoseksuel? Svaret er ligegyldigt. Hun er der. Og hun er stolt af det.

For enden af regnbuen

Efter to en halv time i bagende solskin ebber strømmen af lebbes og bøsser ud.

Vi, der denne dag har fulgt homo-flagets farveflor i tykt og tyndt, må spørge os selv: Hvad finder vi for enden af regnbuen? Svaret viser sig med det samme, har i virkeligheden hele tiden klinget i vore ører. Som sidste mand i paraden skruer en sidste dragende drag sig forbi i gevaldige gevandter. Så er det sandt, hvad de siger: For enden af regnbuen finder vi krukken! Og krukken er fuld af det pureste guld, af livgivende værdier: Stolthed, værdighed og kærlighed.

